

TONELLI SÁNDOR:

A TURÁNIZMUS

KÜLÖNLENYOMAT
A „MAGYAR JÖVŐ” 1922 ÁPRILISI SZÁMÁBÓL

SZEGED, 1922.

I. Ennek a tanulmánynak az a bevallott célja, hogy kiváltsa az ellentmondást. Nem tart igényt a céhszerű tudomány szakszerűségére, mindössze csoportosítani akar bizonyos kérdéseket, melyekre feleletet kell adnunk, mielőtt állást foglalnánk a magyar közélet egyik újabban sokat emlegetett jelszavának, a turánizmusnak az ügyében. Alkalmazkodik a tanulmány egyúttal egy folyóiratnak a terjedelméhez s csak érint egyes olyan kérdéseket, melyekkel részletes fejtegetés esetén köteteket lehetne megtölteni.

Mi a turánizmus? Távolabbi vonatkozásban nem egyéb, mint a törekvés a magyarság helyének megjelölésére a nagy népcsaládok körében. Nem annyira szigorú tudományos vizsgálódáson alapuló megfontolás, mint inkább természetes érzésből fakadó vágy a rokontalan magyarság rokonsági viszonyainak a megállapítására s az ebből eredő következtetéseknek a levonására. Ebből» a szempontból a turánizmus egyenes leszármazója azoknak a tapogatózó kísérleteknek, amelyek kétszáz esztendő óta akarják megtalálni a magyarság bölcsőjét, őshazáját, sőt az eredet kérdésén túlmenőleg helyre is akarják állítani a megszakadt rokoni kapcsolatokat.

Ez az érzés érthető és természetes. Érthetővé teszi még azt is, hogy a rokonok keresése néha lecsúszott a tudományosság talajáról és időnként a délibábos nyelvészkedés lidércfényes ingoványában veszett el. Mert lehet-e szebb dolog, mint dicső ősokeket keresni a nemzet számára és bizonyítani, hogy magyar, vagy legalább is rokon volt mindenki, aki valaha nagy tetteket és cselekedeteket vitt véghez e világnak a históriájában? Horvát István tiszteletreméltó alakja elevenedik meg előttünk, aki Égbetanyát látott Ecbatanában, Kardhágót Karthágóban, *karral jeleskedő* vitézt Karjelben és magyart keresett a jebuzeusokban és luzitánokban is, lévén nevüknek legfontosabb szótága az *uz*, már pedig az *uz* egyértelmű a kunnal, aki viszont edestestvére a magyaroknak.

A turánizmus is a magyarság rokonait keresi. *Alapfeltétele*, hogy az összes nem árja és sémi ázsiai népeket, kezdve a szumiroktól és szittyáktól a kínaiakig és japánokig, időben és térben, nyelvi és vérszerinti rokonság fűzi össze. Turáni a sárgabőrű kínai, a fehér és szőke finn, a mandulaszemű japán, az elszlávosodott bolgár és az európaivá vedlett magyar egyaránt. Önmagában ez a rokonság nem sokat jelent, de jelentőssé válik, ha a haladottabb turáni népek vezetése alatt sikerül az egész turánságot politikailag, gazdaságilag és kultúráilag tömöríteni és egységes célok szolgálatába állítani. Ez a turánizmus *programja*, amit jóhiszemű álmódózkodók megterveztek és türelmetlen fanatikusok „hazafias” üggyé avattak. Nálunk nem egészen szokatlan módon hazafiatlannak szeretnék bélyegezni azt, aki nem hisz a turánizmusban és kételkedik az ötszáz millió turáni egyesítésének a lehetőségében. *Erkölcstelen* azzal is indokolják a turánizmust, hogy az a meggyötört, elárult magyaroknak undorodása a hálátlan Európával szemben, csömör a nyugati civilizációtól, a keleti vér föllángolása nyugat ellenében.

A tudomány azonban efféle érzelmi motívumokat nem ismer. Vagy megállja valami a szigorú tudományos vizsgálatnak a tűzpróbáját, vagy nem. Ha nem, akkor a Horvát Istvánok álomvilágába és a kuriózumok körébe kell utalnunk, amelyekről elég azt tudnunk, hogy ilyenek is voltak valaha. Épen azért kell a turánizmust, akárcsak a zsidókérdést, ha tudományos megállapításról van szó, ki kell kapcsolnunk a rokon- és ellenszenvek össze-ütközéséből és bármely más tudományos kérdés módjára elemező vizsgálat alá kell vonnunk. Különösen azért kell így eljárunk, mert egy olyan elmélettel állunk szemben, amely nem akar pusztá elmélet maradni, hanem bizonyos vonatkozásokban gyakorlati érvényesülést is keres.

II. Természetét illetőleg a turánizmus *faji* kérdés s ez teszi vizsgálatát rendkívül nehézé. A faji kérdés ugyanis egyike azoknak a problémáknak, melyek tekintetében a tudomány még nem jutott s talán sohasem jut végleges megállapodásra. A probléma ugyanis nagyon ingatag, s a tudomány nem egy oldalról, hanem különféle utakon volt kénytelen megközelítését megkísérelni. Kereste a nyelvi rokonságot, hogy ennek segítségével az egyes népek rokonságát megállapítsa; antropológiai alapon testi különbözőségek segítségével igyekezett a jellegzetes faji típusokat megkonstruálni; a pszichológia segítségével vizsgálat alá vette a jellegzetesnek látszó lelki tüneteket; biológiailag pedig a fejlődéstan módszerének és az átöröklés tüneteinek föl kutatásával akart a fajok mibenlétének megállapításához eljutni. Egyik módszer a másik után vindikálta magának a kérdés megoldásának a dicsőségét és mindegyiknél kiderült, hogy kizárólagosságra nem tarthat számot.

A mindenáron linguisták és etimológusok, akik szóhullákat boncolgattak, megbuktak, mikor kiderült, hogy vannak népek, amelyek az idők folyamán nemcsak hazát, hanem nyelvet is cseréltek. Több sikert látszottak ígérni az antropológiai kutatások és volt idő, mikor ennek a tudománynak a hivei esküdtek a Camper-féle arcszögre s a rövid- és hosszúfejűségnek fajokat elválasztó jelentőségére. Ők is úgy jártak, mint a linguisták. Akadtak fajok, melyekben egyenlő arányban voltak a rövid- és hosszúfejűek képviselve. Jöttek utánuk a pszichológusok, akik azt mondták, hogy a fizikai jelenségek változhatnak, de a lelki tulajdonságok az állandóak. Ezek végül oda lyukadtak ki, hogy a saját fajelméletüket döntötték meg. A fejlődéstan elvet az emberi nemre, melynek egyes típusai egymás között szabadon keverednek, szintén nem lehet kizárólagosan alkalmazni. Csak mindezeknek a módszereknek és tényezőknek együttes és mérlegelő vizsgálata vihet bennünket közelebb a fajelmélet tisztázásához.

Nagy nehézség, hogy a faji problémánál a többi tudományos módszereket, melyeknek a kísérlet a legfontosabb tényezőjük, alkalmazni nem lehet. A fizika módjára légüres térben kísérletileg vizsgálni nem lehet, de ha lehetséges volna is, nem volna célja és értelme, mert a faj nem kívülünk, hanem bennünk és általunk élő valami. Ha nézzük, olyan, mintha sugártörő prizmán át látnánk valamit, ami szüntelenül mozog, színét és megjelenési formáját állandóan változtatja, ilyen dolgokat megrögzíteni, tudományosan elskatulyázni nagyon nehéz. Mégis tagadni valamit, mert formában és tartalomban változásnak van alávetve, mint sokan épen a *íaji* kérdésnél kényelmi, sőt *fajpolitikai* szempontból teszik, nem lehet. A nagy tömeg egészséges ösztöne mondja, hogy faji különféleségek vannak az emberek között s lényegtelen, hogy a tudomány ezekre a különfélétekre milyen elnevezéseket alkalmaz.

III. Előrebocsátva azt, hogy az egész emberiség alkalmasint egy közös törzsre vihető vissza, célunkhoz jelen esetben elégséges annak megállapítása, hogy az emberiség már a történelem előtti időktől kezdve több nagy főtípusra, népcsaládra tagozódottan jelenik meg előttünk. Már a csiszolatlan kőkorszak antropológiai emlékei, – lényegtelen, hogy ez a kor 25 vagy 50 ezer évre esik a mi időszámításunk előtt, – két határozottan különálló fajra, a Cromagnard- és Grimaldi-típusra utalnak. Az első a hozzánk közelebb eső emberfajta, az utóbbi határozottan negroid jellegű.

Hogy milyen körülmények között történt az emberiségnek a földön való szétterjedése és miként indult meg a külön fajok, varietások keletkezése az egységes species körében, erre szintén csak hipotetikus alapon felelhetünk meg.

A fajok alakulásában állandóan két ellenható erő működik közre. A megtelepedés és millió új meg új varietásokat eredményez, a vándorlás és keveredés pedig elmosza a régi varietások közötti határokat. A keveredésből viszont új fajok származnak és származhatnak. Ezt a két tényezőt szemlélő téveszteni nem szabad.

Az egyes fajok keletkezését másként nem érthetjük meg, minthogy föl-tételezzük, hogy voltak egyes nagy differenciálódási góccok, ahonét az egyes típusok többé-kevésbé nagy területeken szétszóródtak és szétszóródásuk után fajokra oszlottak. A területek, melyek egy-egy ilyen differenciálódási gócnak a körzetébe tartoznak, éles, a primitív ember számára majdnem áthághatatlan földrajzi határokkal vannak elválasztva egymástól.

Az egyik ilyen góc, amelyből a történelemnek legrégebbi nemzeti sarjadtak ki, a Földközi-tenger vidéke. A történelem előtti időkben, mikor Európa Gibraltárnál és a később elsüllyedt szicíliai hídon összefüggött Afrikával, innen terjeszkedtek szét a közép-termetű, rövidfejű, fekete és sima hajú, sötét szemű és sötétes árnyalatú fajok, melyeknek nyomait ma is kétségtelenül föl lehet ismerni a Földközi-tenger egész környékén, nyugaton egész Írorszáig, délen Abesszíniáig, keleten pedig Indiáig.

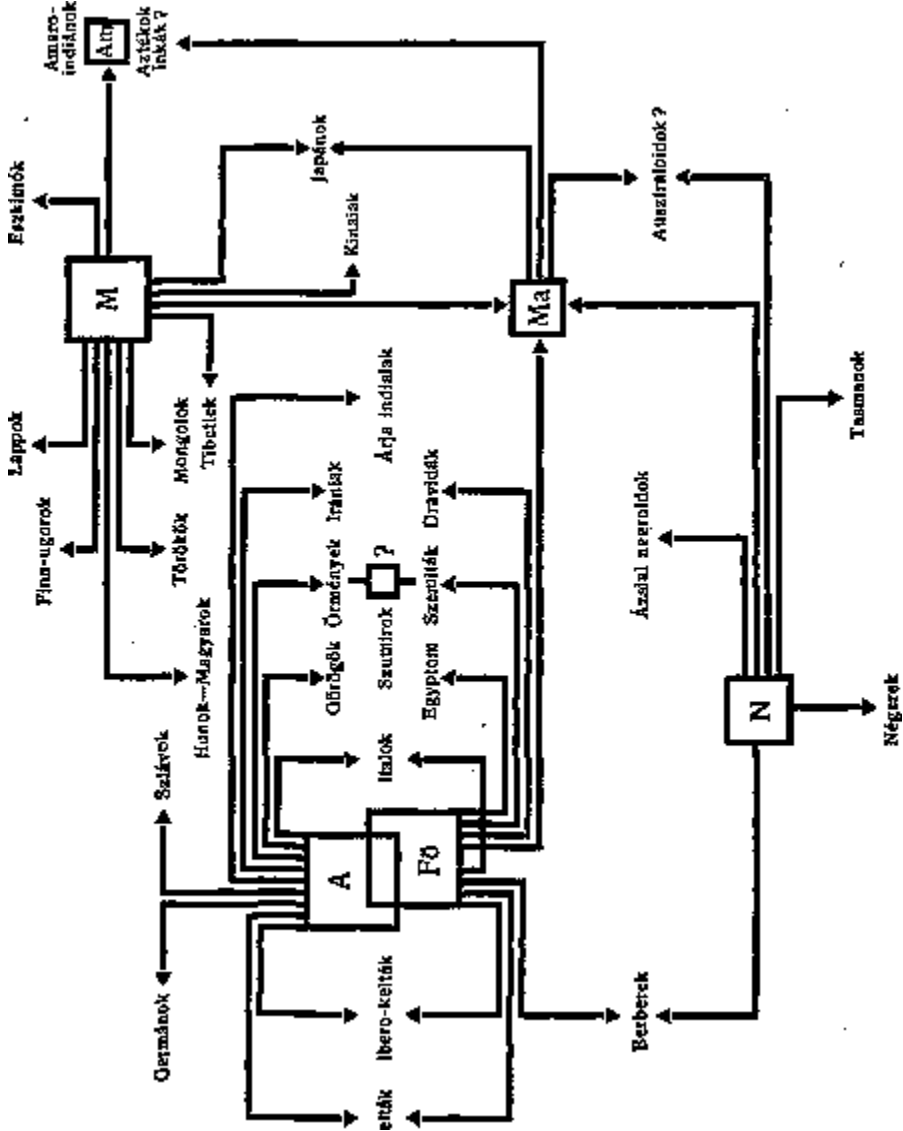
Ezzel a Földközi-tengeri góccal szorosan érintkezett, sőt össze is olvadt egy másik góc, melyből az áriják vagy indogermánok sarjadtak ki. Típusukat a világosabb arcszín, hosszúfejűség, magasabb termet és szellemiekben talán a transcendentális iránti erősebb hajlandóság jellemzi. Terjeszkedési területük az Alpoktól északra eső, majd egész Európa, Elő-Ázsia egészen Indiáig. A hozzájuk és a Földközi-tengeri góchoz tartozó fajok már a történelem előtti időktől kezdve állandó és sokszoros érintkezésben és keveredésben vannak egymással. A sokszoros keveredés mellett a kettő közti határokat megvonni nem lehet, úgy hogy együtt kaukázusi név alatt szokták őket összefoglalni. (Maga az összefoglaló név szerencsétlenül van megválasztva, Blumenbach után, aki véletlenül egy kaukázusi koponyát választott a közös típus meghatározására)

E kettős góc terjeszkedésének a történelem előtti időkben délen a Szahara, nyugaton az Atlanti-óceán, keleten a mai Kaspi-tóval összefüggő, Belső-Ázsiát Európától elválasztó sós tavak vetettek határt. Délkelet felé ellenben terjeszkedésük útja nyitva volt Indiáig. Ott a Himalája láncai alkották a nagy elválasztó gátat észak felé.

A másik nagy differenciálódási gócnak Belső-Ázsiát lehet tekinteni. Az ezen góchoz tartozó népet, a keveredés folytán előállott számos

változat mellett a sárgásabb arcszín, rövidfejűség, a kiálló járomcsont, lapos orr, mandulaszabású szem, ritkább szörképződés jellemzi. Valószínűleg ősrégi időkben a Behring-szoroson át innen népesedett be Amerika és részben délkeleti Ázsiának a szigetvilága. A nagy távolságok, eltérő viszonyok mellett a mongol törzsnek egyes ágaiból egészen új népcsaládok keletkeztek. Bennünket ezek közelebről nem érdekelnek.

Épenígy csak a rendszerezés kedvéért kell főlemlítenünk a néger gócot a Szaharától délre, melynek távoli elágazásai keleti irányban Ázsia déli szigetvilágáig és Ausztráliáig elnyúlnak. Ezeknek az ausztraloidoknak elszakadása az ősi góctól oly régi időkben történt, hogy a tudomány már önálló fajt hajlandó bennük látni.

Az ideiktatott ábra sematikusan tünteti fel az emberfajoknak ezt az eloszlását. A nagyobb négyszögek az egyes gócotok, (A = áriák, Fö = földközi tengerek, M = mongolok, N = négerok és negroidok, Ma = malájok, Am = amero-indiánok) a kisebbek a régebben elszakadt és önálló népcsaládokká fejlődött csoportokat, az egymás felé hajló vonalak a főbb érintkezési pontokat jelzik. Megjegyzendő természetesen, hogy e diagram-szerű vázlatból az összes felesleges részletek, melyek a mi szempontunkból lényegtelenek, el vannak hagyva. A problematikus pontokat kérdőjelek mutatják.

IV. A mongol népcsaládot a turáni elmélet hívei Müller óta turáni névvel szokták jelölni. A Turán nevet a perzsáktól kaptuk örökségbe. A szó a régi perzsáknál gyűjtőfogalom volt. Ellentéte az Iránnak. Turán névvel illették a perzsák az összes északi idegen népeket, amelyeket maguknál alsóbbrendűnek tartottak. Olyanforma fogalom volt ez náluk, mint a *barbár* a görögöknél és rómaiaknál.

Elnevezéseknek eltolódása, új fogalmakra való alkalmazása sem a közhasználatban, sem a tudományban nem szokatlan. A terminológia szempontjából azonban minden esetben tisztázni kell a kérdést, hogy helyese-e valamely elnevezés és fedi-e tulajdonképpen azt a fogalomkört, melyre alkalmazzák. Ezen a ponton van a turánizmus első tévedése.

A mongolok szétágazása, mint a mellékelt diagramból is kitűnik, két főirányban indult meg. Az első altáji vagy nyugati elágazásnak nevezhetjük. Ehhez tartoznak a tulajdonképeni mongolok, finn-ugorok és turkok. A másik a keletázsiai elágazás, amely Kinán keresztül leér a Maláji-szigetekig és Japánig. A két ellenkező irányú elágazás térben annyira eltávolodik egymástól s az idő és a távolság, a más népcsaládokkal való keveredés annyira módosítja a faji jelleget, hogy az eloszlási gócnak a közössége mellett is végül az ősi kapcsolatok teljesen megszűnnek. Csak a fizikai, nyelvi, szellemi tulajdonságok teljes félreismerése, vagy tudatos negligálása mellett lehet a finnt például ma a történelem előtti eloszlási gócon kívül kapcsolatba hozni a dél-kínaiakkal, vagy a maláj, aino és sajátképeni mongol keveredésből származó japánokkal. (A mi vizsgálódásunk körétől nagyon távol eső maláj és amerikai elágazást teljesen mellőzzük.)

Mikor a modern földrajzi tudomány a Turán kifejezést használni kezdte, a szót az iráni felföld ellentéte gyanánt az aralo-kaspi medencére alkalmazta, amint az a régi perzsa használatnak is megfelelt. Turániaknak tehát a logika szerint is a mongol népcsaládnak legfeljebb azokat az ágait lehetne nevezni, amelyeknek ősi hazáját ez a medence és a vele kapcsolatos szibériai síkság alkották. Ezek a népek mind a mongol népcsaládnak az altáji elágazásához tartoznak. Tényleg valamennyiüknél fedezhetők fel bizonyos közös vonások. Még a történelmi időkben is mind nomadizálók és nagyjából egyező módon lépnek fel a történelem színpadán. Valószínűleg Belső-Ázsia elhomokosodása adott lökést az elvándorlásiaknak, keleti és déli irányban a velük egy gócból származott, de eltérő népi és kulturális fejlődésnek indult kínai világ, nyugati irányban pedig az árja világ irányában. Turániaknak nevezni azonban a mongol családnak a kelet-ázsiai hajtásait, melyeknek semmi köze a Turán földrajzi fogalmához s amelyeknél mindazok a népi sajátosságok hiányzanak, melyeket a turáni fogalomhoz kapcsolunk, legalább is indokolatlan.

A turáni fogalmat tehát antropológiai, földrajzi és történelmi okokból egy-

aránt a mongol népcsaládnak a nyugati elágazásaira kell korlátoznunk. Ez az első megállapításunk.

V. Ebbe a megállapításba kapcsolódik bele a második, közvetlenebb jelentőségű kérdés, hogy mennyiben van köze a magyarságnak a turánizmushoz, pontosan: *lehet-e még a mai magyart turáninak tekinteni?*

Kétségtelen, hogy a magyarság mongol eredetű. Egyik utoljára elszakadt ága a nagy közép-ázsiai népcsaládnak, melyet saját nomád életé és a népvándorlás viharai Európa derekára sodortak. Eredetét pontosan nem tudjuk megállapítani. Nyelvi és történelmi emlékek valószínűvé teszik, hogy már az ősi magyarság is keverék faj, mely egy kisebb uralkodó török elemnek finn-ugor rétegbe való beágyazódásából állott elő.

Kétségtelen az is, hogy a magyarságnak nem mongol elemekkel való keveredése már a honfoglalás előtt megkezdődött Világot vet erre az arab írók elbeszélése, akik azt mondják, hogy a magyarok időről-időre megrohanják a szlávokat és rabszolgáikká teszik a foglyokat Primitív népek szokása szerint a rabnő akárhányszor élettársa lett urának. Vándorútján a magyar másként is sok idegen elemet szedett fel magába.

Az igazi nagy faji keveredés azonban itt, a mai Magyarország területén kezdődött meg. A közvetlen lökést, a honfoglalásra a keletről támadó besenyők adták meg. A belső-ázsiai nomádok szokása szerint a harcosok kalandozáson jártak s a szekértábor, a *kos* kevesek őrizete alatt maradt vissza. A besenyők megrohanták ezt a mozgó otthont s a hagyomány szerint, amely ilyen természetű dolgokban nagyon meg szokta őrizni a történetek emlékezetét, rémes pusztítást vittek véghez a visszamaradtak között. Ha nem is hisszük el, hogy a visszamaradt magyarság teljesen megsemmisült, mindenesetre azt kell feltételeznünk, hogy a beköltöző magyarságnál a férfiak száma erősen felülmulta az asszonyokét. Máshonnan a hiányt nem pótolhatta, minthogy elszedte a meghódítottaknak a legszebb leányait, asszonyait. Megkezdődött a magyarságnak idegen vérral nagyban való átítatódása

Ettől fogva a magyarságnak *faji* története nem egyéb szüntelen keveredésnél. Egy évezreden át szüntelenül szívta fel az idegen elemeket magába. A Kárpátok medencéjéből kohó lett, amelyben a beköltözött magyarságnak az etnikuma teljesen kicserélődött. Az idegen elemek között mindenesetre volt sok rokon, turáni eredetű is. Abban a *terra incognita*-ban, ami a honfoglaláskori Magyarország volt a nyugatiak szemében, kétségtelenül voltak jelentős avar maradványok, amelyek összeolvadtak a magyarsággal. Mint a nomádoknál történni szokott, a szerencsés rokon vonzóerőt gyakorolt a viharokban elporlott, hozzá hasonló népelemekre Besenyők, kunok, palócok századokon át szivárogtak be kisebb-nagyobb tömegekben kelet felől, pótolták a veszteségeket, melyeket a harci kalandozások ütöttek a magyarságon. Nélkülök a magyarság alkalmasint a teljesen elszlávosodott bolgárok sorsára jutott volna.

A nagyobb számú idegen elemet azonban nem ezek a rokonfajok szolgáltatták, hanem a fajilag idegenek, szlávok, germánok és latinok Akármily csekély volt is a honfoglaláskori Magyarország népessége, kétségtelen, hogy a beköltözött magyarság lélekszámát sokszor felülmulta. Az idegenek számát pedig állandóan szaporították a rablóhadjáratokból hozott foglyok, akiket az egykorú krónikások – lehet, hogy némi túlzással, – szintén többre tesznek a magyaroknál. Mindehhez hozzájárult a kereszténység felvételétől kezdve a békés bevándorlás. Hogy ez mekkora lehetett már István

király idejében, azt mutatja az az egyetlen adat, hogy a krónikás a Koppány elleni hadjáratot a király kíséretében levő nagyszámú németekről *magyarok és teutonok* háborúja néven említi. Szinte azt lehet mondani, hogy századokon át István király elve lebegett az Árpád-királyok szeme előtt, hogy az egy-nyelvű ország gyenge és erőtlén. Telepítés telepítést ért Jöttek lombardok, vallonok, németek, franciák, az itt talált szlávokat és autochton germán telepeket nem is számítva. Idővel elmosódtak a hódító és hódított közötti különbségek is. Az együttélés, ha voltak is szigetek, melyek sokáig megtartották különállásukat, összeházasodással, vérkeveredéssel járt. Ebben a vérkeveredésben pedig a dolog természetéből folyólag nem a privilégiumokkal betelepített hospesek vezettek, hanem az uralkodó magyar faj. Az szívta fel az alulról felemelkedő idegen fajú jobbágyot és a betelepetteknek értékes elemeit egyaránt. Nem telt bele háromszáz esztendő és tömérdek vérkeveredés után a magyarság külső megjelenésében európai szomszédjaihoz lett hasonlatos. A tatárjárás idejében már pontosan ugyanolyannak látta a keletről betörő mongolt, aminőnek néhány évszázaddal előbb őt látták Európának rettegető népei.

Ennek az etnikai átalakulásnak a menete, amely állandó volt a magyar történelem egész folyamán, nem volt egyenletes. Néha, mint István király idejében, vagy a tatárjáráshoz s a török dúlásokhoz hasonló nagy vérvesztések után, oly hirtelen volt az idegenekkel való keveredés, hogy a magyarságnak a nemzeti létét is veszélyeztette. Szinte csodával határos, hogy a magyar nyelv, bár szintén erősen átítatódott árja elemekkel, megmaradt A fajt illetően azonban az objektív vizsgálat nem mondhat mást, minthogy teljesen kicserélődött. Ha van benne turáni vér, azt legfeljebb ezrelékben lehet kifejezni. Hasonlattal élve, nem több, mint egy csepp tinta a pohár vízben, amely halványan megfesti ugyan a vizet, de mint tinta, már elvesztette tulajdonságait.

Egy kis számtani hasonlattal is rá lehet világítani a keveredés mértékére. Hogy a magyarság a történelem folyamán *több ízben* keveredett $\frac{1}{3} : \frac{2}{3}$ arányban árjakkal, az elmondottak szerint kétségtelen. Már pedig a keveredésnek a képlete, vagyis a tiszta típusok száma ez esetben A-nak véve a magyart és B-nek az idegeneket, η nemzedék után

$$A \left(\frac{1}{3}\right)^{2n} \text{ illetve } B \left(\frac{2}{3}\right)^{2n}$$

Nem képletszerűen ez azt jelenti, hogy négy nemzedék után már a két fajnak 96 százaléka kevert típus, öt nemzedék után pedig keveredés nélküli típus már alig van. Ha ez a keveredés ugyanebben az arányban több ízben ismétlődik s a már kevert faj ismét ugyanilyen arányban szed fel a B elemből, végül fájlag teljesen kicserélődik. Ez a magyarság esete, *amely ma már fájlag nem turáni, hanem árja vagy indo-európai*. A mai magyaron se testalkat, se megjelenés, se gondolkodás szempontjából nem lehet turáni vonásokat felfedezni. Turáni volta csak emlék, amelyet újból valósággá avatni nem lehet

VI. „Büszke magyar vagyok én, keleten nőtt törzsöke fámnak.” Körülbelül ebben a mondásban fejezhető ki a tiltakozás a felállított indo-európai elmélet ellen. A mondás kétségtelenül szép, a belőle kicsendülő nemzeti önrzét is érthető, de tartalmi igazságát a kétségbevonhatatlan történelmi és

ma is ellenőrizhető tények erősen megtépták. A magyarság egyetemét illetően kimutattuk etnikumának a kicserélődését. Hogy állunk azonban az egyedekkel? Vannak ugyanis, akik családi genealógiákra való hivatkozással akarják eredetüket keletre visszavinni és ezzel implicite turáni voltukat bizonyítani. Ha nem is az egész nemzet, legalább is egyes családok *de genere* Turán.

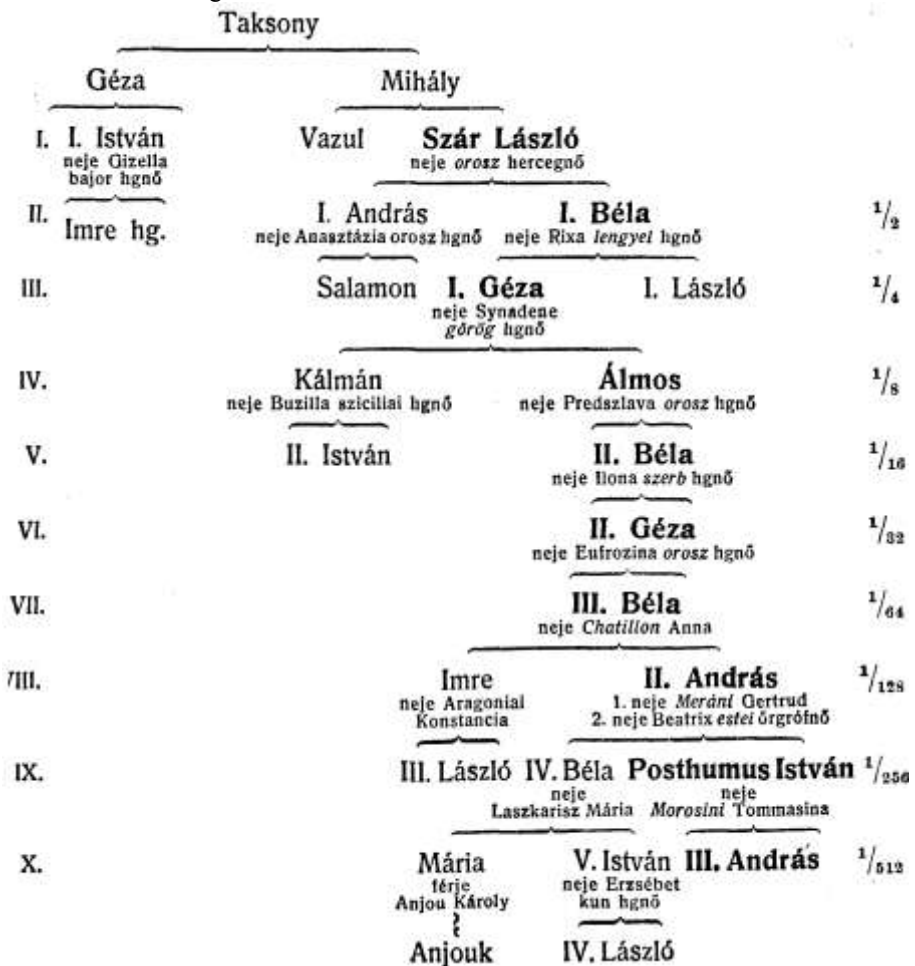
Ha lehet erről a feltevésről beszélni, úgy a keleti eredetnek a lehetőségét első sorban két rétegnél, a főnemesi családoknál és a föld népénél kell vizsgálni. Az elsőnél azért, mert a genealógiai leszármazást náluk bizonyos mértékig ellenőrizni lehet, az utóbbiaknál pedig, mert fennforoghat annak a lehetősége, hogy csekélyebb belső vándorlás, keveredés mellett többé-kevésbé megőrizte turáni fajiságát.

A főnemességünkkel e tekintetben könnyen végezhetünk. Olyan főnemesi családunk, amely hiteles módon akárcsak az Árpádok korának elejéig fel tudná vinni az eredetét, nincs. A családoknak külön nevek szerint való megkülönböztetése és a családi nevek használata nálunk csak az Árpádok korának a végén kezdődött meg. Mindaz, ami régebbi időkre vonatkozik, semmivel sem bizonyítható hagyomány. Ez időtől kezdődik az arisztokrácia kifejlődése és a családi leszármazásnak többé-kevésbé pontos feljegyzése. Igen ám, de az Árpádok korának nagy nemzetségei az Árpádok kihaltát követő viharos időkben majd mind kipusztultak s az Anjouk egy új arisztokráciát teremtettek, magyarrá lett, de csaknem kizárólag idegen elemekből. Mohács után másodszor, a török háborúk és szabadságharcok után pedig harmadszor cserélődött ki a magyar arisztokrácia. A Habsburgok idejében majd minden arisztokrata családunk többszörösen összeházasodott a szomszédos osztrák, morva, cseh és birodalmi német főúri családokkal. Így, ha feltételezzük is, hogy van külön arisztokrata típus, ez távolról sem lehet keleti, hanem azonos a nyugati arisztokrata típussal. Az *Inzucht* bennünk a többi rétegeknél fokozottabb mértékben fejlesztette ki az indo-európai tulajdonságokat s a nép széles rétegeinél erősebb mértékben és jellegzetesebb módon távolította el őket a különben is problematikus keleti eredettől.

De még azokban az esetekben is, mikor többé-kevésbé hiteles leszármazási táblázatra hivatkoznak, tulajdonképpen optikai csalódással állunk szemben. Ennek az optikai csalódásnak az az oka, hogy a leszármazást csak a férfi-ág figyelembevételével szokták kimutatni. Már pedig a fajiság szempontjából a nő éppen oly fontos, sőt talán még fontosabb, mint a férfi. A törzset a nő hordozza magában s ennek a törzsnek a férfi csak kivirágása, esetleges gyümölcse. Ha feltételezzük egy úgynevezett teljesen tisztavérű családot, melybe harminc nemzedéknek a leszármazási rendjén *egyetlen* idegen nő házasodott bele, ennek vére és fajisága is öröklődik az *összes* utódokban. Könnyű kiszámítani, hogy ez az idegen családokból való nősilésnek *sokszoros* ismétlődése esetén mit jelent. A kimutatott leszármazás megfelel esetleg a jogi követelményeknek, fontos lehet a hitbizomány szempontjából, de a fajiságot illetően teljesen hamis.

Nem akarjuk ezzel azt mondani, hogy minden idegen nő pontosan ötven százalékkal tolná el a tőle leszármazóknak a fajiságát, mert a mendelizmus törvénye szerint a faji sajátságok egyik és másik részről váltakozva, kisebb-nagyobb arányban öröklődnek. Van eset, hogy a gyermek túlnyomó részben az apa faji és egyéni tulajdonságait örökli. Igaz, hogy ez állhat

épenúgy a nőre is. Kétségtelen az is, hogyha egy A és B faj keveredéséből származott férfi A fajhoz tartozó nőt vesz el, a harmadik nemzedék ismét közelebb áll az A alaptípushoz, mint volt a második nemzedékben. Mindezek koncedálása mellett azonban kétségtelen, hogy idegen fajhoz tartozó nőkkel való folytonos összeházasodás esetén érvényesülni *kell* a nagy számok törvényének, ami végül az alaptípus teljes elváltozásában jut kifejezésre. Tanulságos példa erre maguknak az Árpádoknak az esete, amit az alábbi geneológiai táblázatban mutatunk be. Egyszerűség és áttekinthetőség kedvéért el vannak hagyva a közben kihalt mellékágak s mindazok a személyek, akik az 1301-ben kihalt főtörzs szempontjából nem bírnak jelentőséggel. Főtörzsnek, minthogy Istvánnak az ága Imre hercegen kihalt, az első király unokatestvérének, Szár Lászlónak a leszármazott kell tekintennünk. Az ezen ághoz tartozók nevei III. Andrásig vastagabb betűvel vannak szedve. Balról a római számok a nemzedékek számát jelzik Szár Lászlótól kezdve III. Andrásig.

Mit mutat ez a táblázat? Azt, hogy az összes fősorolt Árpádok közül egyetlenegynek, V. Istvánnak volt magyar, vagy rokon fajhoz tartozó felesége, Kun Erzsébet. III. András ősei közül azonban fölfelé Szár Lászlóig, tíz nemzedéken át egyetlenegynek sem volt „turáni” felesége, hanem mind szláv, germán, latin vagy görög. Kuriózumképen, ismét hangsúlyozva, hogy a százalékos eltolódásnak nem szabad abszolút jelentőséget tulajdonítani, a jobb oldalon tört számban van feltüntetve, hogy nemzedékről-nemzedékre a turáni fajiság az eredeti egységnek hányadrészében maradt meg. Mindenestre nem kuriózum, hanem objektív megállapítás, hogy, az eredeti turáni fajiságból végül vajmi kevés maradhatott meg az utolsó Árpádokban.

Ha ilyen vizsgálatot kísérelnénk meg a mai arisztokrata családoknál, sőt akármelyik magyar családnál, amely néhány száz évre föl tudja vinni az őseit, nem is beszélve az indigenákról, akik az arisztokráciában a többséget teszik, körülbelül hasonló tapasztalatokra juthatnánk.

Megvallom, hogy a föld népénél, amelynél nem lehet ilyen *őspróbákkal* bizonyítani, magam is sokáig töprengtem, hogy nem lehetnek-e olyan szigetek, melyek megőrizték a turániságot. Minél erősebben mélyedtem azonban bele a kérdés vizsgálatába, annál inkább meggyőződtem ennek a föltevésnek a valószínűtlenségéről. A magyar parasztban magam is véltem a többi osztályoktól elütő, ősi tulajdonságokat fölfedezni. Lassanként megérlelődött azonban bennem a meggyőződés, hogy amiben a mi parasztunk a városi embertől különbözik, az nem az ősi *faji*, hanem az ősi *paraszti* tulajdonság s e tekintetben őt a szomszédos sváb vagy szerb paraszttól csak árok, de a keleti „rokantól” tenger választja el. Még talán a székelységnél, amely elszigetelten élt s ősi clan-szerkezetét legtovább fentartotta, lehetne a turáni elemeket leginkább keresni. Némi megfontalással megfelelhetünk arra is, hogy mennyiben állhat meg ez a feltevés.

Ugyanaz, amit az arisztokrata családokról mondtunk, hogy egy idegen asszony fele mértékben változtatja meg a faji sajátosságokat, áll a többi osztályokra is. Hacsak nem tételezünk föl olyan Inzuchtot, amilyen nagyjában van a zsidóknál, ahol a férfi csak zsidót vesz feleségül, lehetetlen a keveredést és a keveredés révén a teljes vérkicserélődést tagadnunk. Egy kis számtani sor nagyon érdekes bizonyítékot szolgáltat erre. Figyelmen kívül hagyva a közös leszármazásúak, pld. unokatestvérek összeházasodását, minden embernek négy, családi eredet szerint különböző nagyszülője és nyolc dédszüloje van. Minél messzebb megyünk vissza a múltba, ez a szám annál rohamosabban növekszik. A számsor így alakul:

Nemzedékek száma	Ősök száma
3	8
4	16
5	32
6	64
7	128
10	1.024
15	32.768
20	1.029,376
25	32.940,032
30	1.054,081,024

Körülbelül harminc esztendőre tévén egy nemzedéket, a honfoglalás idejétől harminc egynéhány nemzedék választ el bennünket. Ekkora idő alatt férfi ágon csak harminc az ősök száma, de az összes ősök a milliárdot meghaladják. Akármennyit leütünk is ebből a számból a múltban közös ősökre, a szám még mindig rengeteg marad. Ez áll mindenkire, uralkodóra, arisztokratára és koldusra egyaránt. E fantasztikus számok mellett már fantázia se kell hozzá, hogy a népeknek abban az örvénylő katlanában, ami Magyarország mindenkor volt, el tudjuk képzelni a magyarság etnikumának teljes átalakulását.

VII. A turáni fajelmélet híveinek van még egy érvük, amellyel szintén gyakran lehet találkozni, az, hogy fajoknál és népeknél a meg nem fogható, pszichikai tulajdonságok erősebben öröklődnek át, mint -a testiek. Ezen okoskodás szerint, amely már Gobineau-nál is feltalálható, Chamberlain pedig dogmává avatott, lehet valaki árja, vagy a mi esetünkben turáni, még akkor is, ha a jellegzetes faji vonásoknak egyike sem fedezhető föl rajta.

Noha nyilvánvaló a tévedés, fogadjuk el ezt az okoskodást helyesnek. De lehet-e a magyarság még ez esetben is turáni? Semmiesetre sem, mert a pszichikai tulajdonságok is *mindkét* oldalról öröklődnek s azoknál sem lehet feltételezni, hogy egyik fajnak, még pedig a keveredésben számszerűleg nagyon hátrányos helyzetben levő rajnak a tulajdonságai domináljanak.

Különben is az úgynevezett pszichikai tulajdonságok túlnyomó részben nem is tulajdonságok, melyek átöröklés útján mennek át egyik nemzedékről a másikra, hanem nézetek, gondolatok, érzések összesége, melyek a miliőben, a hagyományban, a vallásban és az iskolában találják az eredetüket. Ezek determinálják az embernek rokon- és ellenszenvét, vonzódását” és ellenséges érzetét dolgok, személyek és fogalmak irányában.

Bármely embernek árja vagy turáni *érzése* nem lévén veleszületett, hanem csak belenevelt, elsajátított valami, kétségtelen, hogy turáni érzést lehet mesterségesen belecsepegtetni akárkibe, épenúgy, amint hogy láttunk rá nagyon sok példát, hogy idegen országokba elvándoroltak gyermekei már az első generációban magukévá teszik a vendéglátó népek egész gondolkozását, ideológiáját. Ennek azonban a fajisághoz semmi köze sincs.

Kétségtelen ellenben, hogy a latin-germán kultúrkörnek már évezredekre menő iskolája, – mert hiszen csak folytatása a görög világnak, – a nem dogmaszerűen, hanem világnézet gyanánt felfogott kereszténység, a gondolat felszabadításáért vívott küzdelem, bizonyos érzés- és gondolkozásbeli közösséget teremtett az összes fehér fajok körében. Ennek a közösségnek vagyunk I részesei mi is. Európaiak vagyunk, még ebből a szempontból is európaiabban, mint az orthodoxiájuknál fogva eltérő irányban fejlődött szlávok s ezeknek körében a tatár hódítás alatt a mi turáni voltunknál mongol vérrel sokkal erősebben átitatódott oroszok. A magyarság ezer év alatt nemcsak a sárgás mongol arcbőrt és kiálló járomcsontot veszítette el, hanem Turánnal a kulturális és lelki rokonsága is megszakadt. Dante, Shakespeare és Goethe közelebb áll hozzánk, mint a középpázsiai sámánok, vagy a kínai filozófusok.

VIII. Összegezzünk és következtessünk. Turáninak csak a mongol népcsaládnak *altáji* elágazását lehet tekintenünk. A keleti elágazás: kínai, japán, stb. teljesen új alcsaláddá alakult. A magyarság, mely az altáji elágazásból szakadt ki, turáni csak *volt*, de a mai etnikuma teljesen árja vagy indo-európai jellegű. Lehet, hogy ez meglepő azokra, akik egy magyar

hangzású név alapján turáninak képzelik magukat, talán sérti is a keleten nőtt törzsökű fának nemzeti' hiúságát, de változtatni nem lehet rajta.

Ha ezt elfogadjuk, *aminthogy* el kell fogadnunk, elesnek a turániz-mushoz kapcsolódó következtetések is. Elesnek azok a fantaszttikumok, hogy mi valamelyes ködös rokonság alapján akarjunk *szövetséget* kötni Japánnal és megszervezni ötszáz milliónál több „turánit” az árja világ ellenében. Elesnek az *erkölcsi* szempontok, a turáni őszinteség hangoztatása az európai kétszínűséggel szemben, a turáni vér föllángolása Európa ellen, melytől csömört kapott a *keleti* magyarság. Megszűnnek azok a naiv megnyilatkozások, melyek tatár „köztársaságokkal” kötendő kereskedelmi egyezményekről álmodoznak és vidéki városok utcáit a rokonság örömeire „turáni” nevekkal akarják ékesíteni.

Megvallom, én nem is érzek veszteséget, ha mindezek a ködfátyolok, melyek tiszta látásunkat megzavarják, szertefoszlanak. A magyarságnak *nemzeti* voltát a turáni fajiság kérdése nem érinti. A nemzet ugyanis egyáltalán, nem fedi a faj fogalmát, hanem nyelvi, történelmi, földrajzi, gondolkozásbeli és érzésközpontú tényezőknek az eredője. A magyar történelemnek legfényesebb nevei s a magyar gondolkozásnak legragyogóbb képviselői nem turáni eredetűek s magyarságuk mégis felül áll minden kétségen. A magyarság sem kevésbé magyar, mint volt régebben, de magyarságának tartalma más. Így állunk a kulturális és politikai vonatkozásokkal is. *Kultúrailag* oly erősen a nyugathoz tartozunk, minden ízünk, agyunknak minden rezzenése annyira a latin-germán kultúrköré, hogy a mongoloknál már nincs keresnivalónk. Politikailag pedig egyenesen üdvös, ha vége szakad annak az érzélgősségnek, amely nem tényekre, hanem bizonytalan és a legtöbb esetben nem is viszonzott rokonszenvekre akarja a magyarság sorsát építeni.

Epen a világháború *mutatta meg, hogy* valódi vagy képzelt faji rokonságokra politikát alapítani nem lehet. Ez nem azt jelenti, hogy esetleg nem jöhet létre valamelyes közösség, vagy politikai együttműködés köztünk és egyik vagy másik „turáni” faj között; ennek az alapja azonban nem lehet a megszünt faji kapcsolat, hanem csakis a helyzet diktálta politikai célszerűség.

Végeredményben a mi helyünk itt van nemcsak földrajzilag, hanem faj, kultúra és politika tekintetében is Európában, a fehér emberiség körében.

A főadatunk az, hogy európaiak legyünk, európaiabbak, mint a bennünket környező félbarbár népek bármelyike. A pillanatnyi helyzetünk sivár, de ennek nem Túrán az orvossága, hanem mérlegelésen alapuló orientálódás Európa felé és annak a munkának folytatása, fokozása, melyet mint a fehér emberiség integráns része folytatunk immár ezer esztendeje.